

MAZLÍČCI A JEJICH SLAVNÍ PÁNÍČCI

Ana Gallová
Katherine Quinnová

bambook

MAZLÍČCI A JEJICH SLAVNÍ PÁNÍČCI

Grada Publishing

Amistades animales
Text © Ana Gallo 2019
Illustrations © Katherine Quinn 2019

© for the Spanish edition: Zahorí Books, 2019,
Sicilia, 358 1-A,
08025 Barcelona,
www.zahoribooks.com

Czech translation © 2024 Grada Publishing, a.s.

First published in Spain by ZAHORÍ BOOKS, 2019. This translation of Amistades animales is published by arrangement with ZAHORÍ BOOKS.
All rights reserved

ISBN 978–80–271–7774–5 (pdf)
ISBN 978–80–271–5498–2 (print)

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

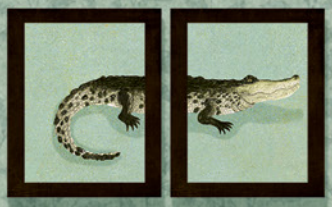

MAZLÍČCI A JEJICH SLAVNÍ PÁNÍČCI

Ana Gallová
Katherine Quinnová

GRADA®

SEZNAM MAZLÍČKŮ A JEJICH SLAVNÝCH PÁNÍČKŮ

08

Granizo

KOLOUŠEK V MODRÉM DOMĚ
FRIDY KAHLO

10

Archie

NEODLUČITELNÝ PŘÍTEL
ANDYHO WARHOLA

12

Katze

SPŘÍZNĚNÁ DUŠE
GUSTAVA KLIMTA

14

Pinka

INSPIRACE
VIRGINIE WOOLFOVÉ

16

Grip

MLUVÍCÍ OPEŘENEC
CHARLESE DICKENSE

18

Adoptovaní kajmani

VÝSTŘEDNOST VE VANĚ
DOROTHY PARKEROVÉ

20

Babou

POMALOVANÁ „KOČKA“
SALVADORA DALÍHO

22

Bibo

SMUTNÝ PAPOUŠEK
ALBERTA EINSTEINA

24

Jofi

ASISTENTKA
SIGMUNDA FREUDA

26

Diamond

NEMOTORNÝ KLENOT
ISAACA NEWTONA

28

Lump

SLADKÝ ROŠŤÁK
PABLA PICASSA

30

Špaček

IMITÁTOR
WOLFGANGA AMADEA MOZARTA

32

Snowball

ŠTÍSTKO ERNESTA
HEMINGWAYE

34

Muzikálové kočky

ANEB UMĚNÍ T. S. ELIOTA
DÁT KOČCE JMÉNO

36

Puce

ČERNÁ KOČKA
HENRIHO MATISSE

38

Pluto & Elia

MODELKY
LUCIANA FREUDA

40

Choupette

MEDIÁLNÍ HVĚZDA
KARLA LAGERFELDA

42

Stanley & Boodge

RODINA
DAVIDA HOCKNEYHO

44

Bo & Chia

ČAU-ČAU
GEORGIE O'KEEFFE

46

Bimbo II.

„BÍLÝ ANDĚL"
PAULA KLEEA

Granizo

KOLOUŠEK V MODRÉM DOMĚ FRIDY KAHLO

Frida Kahlo byla mexická malířka originální nejen co do umění, ale také způsobem života, stylem oblékání i česání. Ráda malovala autoportréty, na nichž se zobrazovala tak, jak skutečně vypadala: s hustým obočím a tělem plným jizev po mnoha operacích. Podstoupila je v důsledku vážné nehody, která se jí přihodila během dospívání.

Narodila se, žila i zemřela v Modrém domě, který se nachází v jedné ze čtvrtí Mexico City. Jak příhodný název domova pro někoho, kdo se měl stát světově uznávanou malířkou! Protože měla problémy s pohybem, stalo se jejím oblíbeným místem patio, vnitřní dvorek. Spolu se svým manželem Diegem Riverou, který byl také malíř, ho proměnili v prostor plný zeleně, kde se volně potulovali jejich exotičtí mazlíčci. Diego tam postavil malou aztéckou pyramidu, již však jeho samička orlovce říčního s oblibou znečišťovala výkaly. Diega to hodně zlobilo a ptáka proto pojmenovali Gertruda Bělokaká.

Frida v sobě měla dost něhy pro všechny. Snažila se vychovat drzé opičky, krmila papoušky a hrála si s psíkem Panem Xolotlem, jedním ze svých mexických naháčů. Nebo taky hladila přítulného kolouška Graniza, kterého doma chovali jako dalšího mazlíčka. Granizo vyrostl a s ním i jeho paroží, ale to mu nebránilo nadále se choulit v posteli vedle umělkyně.

Zvířata nebyla pro Fridu pouze společníky, ale také prostředkem k vyjádření emocí v jejích dílech. Granizo se objevuje na dvou z těch nejvýznamnějších: na větším z pláten nazvaném *Zraněný stůl* je to pořád ještě koloušek s bílými skvrnami; o šest let později už má dospělé tělo na slavném obraze *Zraněný jelen*. Frida tam vyobrazila sama sebe coby jelena v bezvýchodné situaci, když si uvědomila, že medicína už pro její vyléčení nemůže víc udělat.

Frida Kahlo (1907–1954)
Jako osmnáctiletá byla účastnicí nehody autobusu, jímž se vracela ze školy domů. Poranění byla natolik vážná, že na ní zanechala celoživotní následky: obtížně se hýbala i chodila, nemohla mít děti, musela podstoupit třicet dva operací a skončila upoutaná na lůžko, kde malovala. Malování a spousta zvířat kolem ní byly tím nejlepším lékem proti bolesti.

Archie

NEODLUČITELNÝ PŘÍTEL ANDYHO WARHOLA

Otec pop-artu Andy Warhol žil už od svého dětství v Pittsburghu výhradně mezi kočkami a neuměl si představit, že by vlastnil psa. Až o Vánocích 1973 se objevil krátkosrstý tmavý jezevčík Archie a stal se důležitou součástí jeho života. V té době už byl Warhol umělec známý svými ilustracemi a tím, že přetvářel populární předměty americké kultury na umělecké výtvory. Proto se jeho tvorbě říkalo „pop-art".

Maloval série obrazů na stejné téma, které se od sebe jen drobně lišily nebo měly jiné barvy, ať už šlo o plechovky polévek Campbell, lahve Coca-Coly, komiksové stripy, hollywoodské hvězdy nebo zvířata. Mnoho zvířat. Bylo to něco tak odlišného od tradiční malby, a přitom natolik blízkého a srozumitelného, že Warhola chtěli mít doma na zdi všichni.

Jako slavný umělec dostával pozvání na mnoho akcí, na které vždy chodil s malým Archiem v náručí, jako by byl jeho nedílnou součástí. Pokud to bylo v luxusní restauraci, položil si psíka na klín a přikryl ho ubrouskem. Jestliže šlo o rozhovor, směřoval na něj otázky, na něž nechtěl odpovídat, slovy: „Řekni, Archie, řekni." Ale protože Archie byl stejně málomluvný jako Andy, nedostali z toho malého protáhlého čumáčku ani štěk. Nicméně před kamerami si Archie užíval pozornost stejně jako jeho pán, jako by se chtěl pochlubit zlatou psí známkou od Tiffanyho, luxusního newyorského klenotnictví, kterou nosil na obojku.

V roce 1976 našel Andy Archiemu kamaráda. Byl to hnědý jezevčík jménem Amos, kterého společenské události ani trochu nezajímaly a staral se jen o psí záležitosti. Archie tedy opustil život celebrity a trávil dny pobíháním po boku Amose. Ve stejném roce je umělec zvěčnil ve dvou dílech nazvaných jednoduše Jezevčík. V posledních letech Warholova života byli oba psíci takřka jediní, kdo mu dělal společnost.

Andy Warhol (1928–1987)

Skutečné umělcovo jméno bylo Andrew Warhola a byl potomkem slovenských imigrantů. Jako milovník zvířat jim věnoval celou sérii maleb nazvanou *Ohrožené druhy* a pole působnosti rozšířil též na portrétování mazlíčků svých klientů.

Katze

SPŘÍZNĚNÁ DUŠE GUSTAVA KLIMTA

Rakouský malíř Gustav Klimt projevoval velký výtvarný talent už od mládí. A přestože na svých prvních zakázkách maloval v souladu s dobovým vkusem realistické scény v tmavých barvách, jakmile se stal nezávislým, snažil se dát průchod tvůrčí svobodě v ateliéru se spoustou světla a obklopený přírodou. V izolaci uprostřed města si vytvořil prostředí potřebné k tomu, aby se vymanil z přísných pravidel umění.

V jeho bujné zahradě se brzy začaly usazovat kočky. Šplhaly po stromech, vcházely do ateliéru, otíraly se o nohy modelkám nebo si hrály se stovkami skic, které Klimt rozkládal po podlaze. Malíř je rozmazloval a hýčkal, obzvlášť druhého pána domu jménem Katze (německy „kočka“).

A popravdě spolu měli hodně společného. Katze volně lezl na klín sedícím modelkám a vystavoval na odiv své černě ochlupené tělo s bílými skvrnami. Klimt se zase po příchodu do dílny svlékl a zahalil se pouze do jednoduché tuniky. Jeho kočičí nezávislost ho přivedla k vytvoření dosud nevídaných maleb složených ze symbolů a geometrických obrazců. Podobně jako kočky si umělec značkoval teritorium, tedy svůj ateliér, kam málokdy vkročil někdo cizí. Pokud se tak stalo, cítili návštěvníci silný zápach kočičí moči, jíž Klimt údajně využíval jako fixativ na své skici. Byl citlivý, se sklonem zamilovat se jako kocour a jeho přitažlivé světlé oči svedly mnoho modelek, které mu byly inspirací při malování magického světa něhy a okouzlení. Stejně jako Katze měl i Klimt hodně potomků.

Kocour umělce doprovázel dlouhé roky a dostalo se mu privilegia být svědkem u vzniku významných děl, jako byl *Polibek*, díky nimž malíř dosáhl úspěchu už za svého života.

Gustav Klimt (1862–1918)
Velký vídeňský umělec ve své skromnosti a rezervovanosti nikdy nenamaloval sebe ani svého kocoura Katzeho. O jeho myšlenkách se ví jen málo; neměl v oblibě psaní a nerad dával rozhovory, protože upřednostňoval, aby jeho umění mluvilo za něj.

Pinka

INSPIRACE VIRGINIE WOOLFOVÉ

Adeline Virginia Stephenová Woolfová byla jedna z nejvýznamnějších spisovatelek 20. století a bojovnicí za práva žen ve všech oblastech života – učiněná revolucionářka! Už jako dítě objevila, že šťastnou ji dělají přinejmenším dvě věci: psát a mít psa. Psími přáteli jejího dětství byli postupně Shag, Jerry a Gurth. V dospělosti si nejprve z útulku osvojila boxera Hanse, později si pořídila křížence teriéra jménem Grizzle a po něm noblesní Pinku, fenu čistokrevného kokršpaněla, kterou jí v roce 1926 darovala spisovatelka Vita Sackville-Westová.

Virginia měla za to, že čistokrevní psi jsou obdobou povýšených aristokratů londýnské společnosti, jíž tolik nesnášela, a rozhodla se, že bude její lady šťastnější, když povede normální psí život, což zahrnovalo venčení v přírodě, kde se zamaže od bláta či vykoupe v řece.

Spisovatelka trpěla obdobími hlubokého smutku. V takové dny bez energie uléhala do postele s fenkou vedle sebe, protože ji uklidňovala její přítomnost. Jakmile se zotavila, podnikaly společně dlouhé procházky bez ohledu na déšť a chlad, ať už se právě nacházely ve venkovském domě Monk's House, nebo v Londýně. Dodávalo jí to energii i nápady pro její knihy. Pro jednu z nich se Pinka dokonce stala múzou! Virginia chtěla pro zábavu napsat biografii básnířky Elisabeth Barrettové z pohledu jejího kokršpaněla Flushe. Ale protože o něm neměla moc informací, inspirovala se vlastní fenkou. Nakonec se do postavy Flushe promítlo z Pinky tolik, že byla její fotografie i na obálce. Nebylo to tak čtenářsky náročné dílo, jaké spisovatelka obvykle publikovala, ale k jejímu překvapení zaznamenalo značný úspěch.

O dva roky později, v roce 1935, Pinka náhle zemřela. Nešlo jen o těch osm let, kdy se autorka těšila z její společnosti a náklonnosti a na něž nemohla zapomenout; aniž si to uvědomovala, přítomnost fenky jí pomáhala s psaním. V těch dnech si Virginia zapsala do deníku, že část jejího života byla pohřbená v zahradě Monk's House, tedy právě tam, kam v roce 1941 uložili i její vlastní popel.

Virginia Woolfová (1882–1941)
Procházky s Pinkou jí pomáhaly přemýšlet a uspořádat si myšlenky. Při chůzi si nahlas předříkávala celé dlouhé pasáže, které následně sepisovala na psacím stroji. Dnes je spisovatelka považována za jednu z nejvlivnějších myslitelek hnutí bojujícího za rovnoprávnost mužů a žen.

Grip

MLUVÍCÍ OPEŘENEC CHARLESE DICKENSE

Vlastně by se dalo čekat, že tvůrce tak nezapomenutelných postav, jako je například Oliver Twist, bude mít i výjimečného domácího mazlíčka. Krkavec Grip vstoupil do života Charlese Dickense prostřednictvím přítele, který ho předtím našel v parku. Spisovatel se ho ujal a nadšeně se věnoval jeho výchově a cvičení, ale také tomu, aby si sám osvojil krkavčí způsob komunikace pomocí gest, zvuků i slov. Radost projevoval Grip máváním křídel a krákáním. Když chtěl jídlo, skákal až k nohám svého pána s otevřeným zobákem.

Dickensův krkavec údajně natolik uchvátil Edgara Allana Poea, že se stal inspirací k napsání jednoho z jeho nejznámějších děl, básně *Havran*. V originále se jmenuje *The Raven*, což je slovo, které angličtina používá pro krkavce i havrana.

Také rodina byla na Gripa hrdá. Dokonce natolik, že děti prosily, aby ho táta zahrnul do jednoho ze svých příběhů. To dalo vzniknout postavě napsané na míru v románu Barnabáš Rudge: mladý prosťáček, jenž by byl ve světě ztracený bez svého chytrého krkavce Gripa. Z tohoto díla známe Gripovy typické pohyby, jako bylo kolébání nahoru a dolů, chraplavý hlas při vyslovení nějaké fráze z opěradla židle nebo každodenní gesto spisovatele, kdy ke Gripovi natáhl ruku, aby mu přistál na prstu „s elegancí jezdce nasedajícího na koně".

Charles o něm tvrdil, že „neví, jestli je to zvíře pták, nebo démon". Grip byl vskutku tak dominantní, že si své postavení vynucoval klováním do kotníků spisovatelových dětí. Za trest také několikrát skončil ve stáji, kde s oblibou spával na hřbetě koně. Tam též zemřel několik dní poté, co pozřel barvu, s níž malíři pracovali v domě. Než padl k zemi, pronesl jednu ze svých oblíbených frází: „Ahoj, bábo!" Dickens napsal srdečný, ironický epitaf: „Vždy projevoval důstojnost a vyrovnanost, ale také egoismus nepříliš hodný obdivu..."

Charles Dickens (1812–1870)
Tento anglický spisovatel nepřestává oslovovat čtenáře ani dvě století po svém narození. Gripa nechal po smrti vycpat a dnes se nachází ve Filadelfii, kde byl Americkou knihovnickou asociací prohlášen za literární památku.

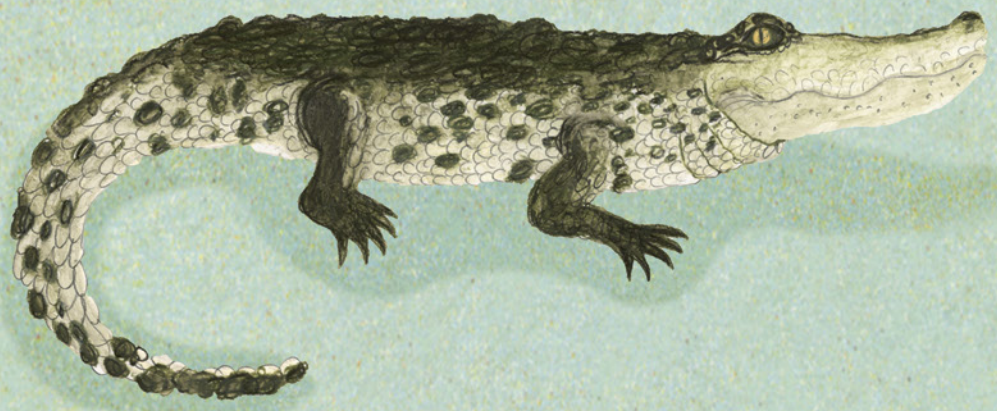

Adoptovaní kajmani

VÝSTŘEDNOST VE VANĚ DOROTHY PARKEROVÉ

Básnířka, povídkářka, literární kritička a filmová scénáristka – těžko by si někdo myslel, že spisovatelka Dorothy Parkerová nevystudovala žádnou školu. Jenže neměla šťastné dětství, jako velmi mladá osiřela a ještě před svými dvacetinami musela začít vydělávat, aby si zajistila budoucnost. Nedostatek formálního vzdělání vynahrazovala čtením a psaním, kdy to jen šlo. Nakonec se stala legendární a obávanou kritičkou newyorské společnosti dvacátých let a uznávanou hollywoodskou scénáristkou let třicátých.

Sečtělá, kultivovaná a nezávislá Dorothy byla známá nejen pro zábavné a důmyslné dialogy ve svých povídkách, nýbrž také pro své výstřednosti a slabost pro zvířata, především koně a psy. S oblibou se zatoulaných psů ujímala a užívala si, že její přátelé z řad vybrané společnosti musejí přicházet do styku s obyčejnými pouličními voříšky. V jednom článku uvedla, jak ráda by adoptovala koně, ale ví, že by mu obsluha výtahu v jejím domě nedovolila vstoupit.

Asi největší senzaci vzbudila, když si k sobě dočasně vzala dvě mláďata kajmanů, které někdo zapomněl v taxíku. Netřeba dodávat, že to pro ni nebyli ideální domácí mazlíčci! Jednak proto, že by za rok nabyli velikosti samotné spisovatelky, která neměřila ani metr padesát, zadruhé proto, že se průměrně dožívají třiceti let, což bylo poněkud dlouho pro někoho, kdo raději trávil většinu života po hotelech, aby si zachoval pocit nevázanosti.

Když se Dorothy rozhodla chovat své dva kajmany ve vaně, narazila na odmítavý postoj své uklízečky. Jakmile je tam následujícího rána objevila, zanechala tuto zprávu: „Drahá paní, odcházím, protože nemohu pracovat v domě s kajmany. Upozornila bych vás na to předem, ale nikdy mě nenapadlo, že toto téma přijde na přetřes.“

Dorothy Parkerová (1893–1967)
Dorothin vztah ke zvířatům byl plný přímočaré něžnosti, ale nikdy si nedělala velkou hlavu s jejich základními potřebami. Ve skutečnosti u ní kajmani moc dlouho nepobyli. Její záslužný čin by býval skončil jinak, pokud by je nechala bez jídla, jak to někdy dělávala se svými psy.

Babou

POMALOVANÁ „KOČKA“ SALVADORA DALÍHO

Obrazy Salvadora Dalího připomínají podivné sny: jsou na nich rozteklé hodiny, sloni s hmyzími nohama, tygři vyskakující z rybích tlam... Stejně jako ostatní surrealisté chtěl malíř inspirovat k zamyšlení a provokovat, což se k jeho povaze výborně hodilo. Rád na sebe strhával pozornost, a toho nebylo těžké dosáhnout, jakmile na vodítku venčil ocelota Baboua. Ocelot je druh malého leoparda z amerických deštných pralesů, jehož daroval svému osobnímu tajemníkovi, kapitánu Johnu Mooreovi, ale sám s ním rád pózoval. Vypadalo to tak majestátně! Jestliže podepisoval knihy čtenářům, ležel Babou vedle něj na stole. Když šel do restaurace, byl ocelot po jeho boku. Jednou se jakási zákaznice vyděsila a malíř ji uklidnil prohlášením, že je to jen obyčejná kočka, kterou pomaloval leopardími skvrnami.

Společně se svou ženou Galou, tajemníkem Moorem a Babouem podnikli několik cest z Francie do Ameriky na luxusní zaoceánské lodi, která nabízela služby pro domácí mazlíčky, jako byly zvířecí školka vybavená koberci a speciální chodba na venčení. Ale Dalí bral Baboua raději na venkovní palubu, čímž pokaždé vzbudil značné pozdvižení. Babou měl snahu chovat se jako domácí mazlíček, ale jeho divoký naturel se nezapřel.

Když byli ubytováni v pařížském hotelu, Babou si brousil drápy o nábytek i koberce a pokračoval v jejich ničení i poté, co mu drápy zkrátili. Život v přepychu byl možná snem pro Dalího, ale pro ocelota nebylo pospávání na hedvábném kanapi rozhodně ideální. Musel se spokojit s občasným útěkem z pokoje a vyvoláváním paniky při pobíhání hotelem. Naštěstí mu kapitán Moore pořídil společnici jménem Bouba. Jenže cestování s dvěma oceloty se stalo ještě komplikovanější. Na lodi byli ze školky pro domácí mazlíčky brzy vykázáni. Vyděšené mňoukání koček a štěkání psů jako by říkalo: „Vyhoďte ty divochy pryč!“

Když se umělec v 80. letech vzdal služeb tajemníka, odvezl si kapitán Moore oba oceloty a fotografie Dalího s Babouem přestaly vznikat.

Salvador Dalí (1904–1989)

Ve Španělsku narozený Dalí se díky svému umění a výstřednostem zařadil mezi nejznámější umělce světa. Pokud by se snad kůň vyvezený do hotelového pokoje nebo ocelot na vodítku nezdáli dostatečně nápadní, na konci 70. let se procházel po Paříži s obrovským mravenečníkem.

Bibo

SMUTNÝ PAPOUŠEK ALBERTA EINSTEINA

Někteří lidé dají svému domácímu mazlíčkovi jméno Einstein, aby zdůraznili, že je to jejich malý „génius“. A tím tento německý fyzik skutečně byl. Po matce zdědil lásku k hudbě a smysl pro humor, po otci zase zájem o vědu. Jako dítě byl Albert Einstein plachý, ale zásadový, a s výjimkou předmětů, v nichž se mu nevedlo, protože ho nebavily a zanedbával je, byl i dobrý student. Po dokončení studií naštěstí nezískal práci, o niž stál, ale nudné zaměstnání úředníka patentového úřadu, které mu poskytovalo dostatek času na to, aby promýšlel své vědecké teorie, za něž v roce 1921 obdržel Nobelovu cenu za fyziku.

Jeho objevy ho celosvětově proslavily, a když ho nástup nacismu v rodném Německu donutil k odchodu do Spojených států, setkával se i tam s důsledky enormního věhlasu, jejž špatně snášel. Pouze jeho pes Chico a kočka Tiger se k němu chovali jako k obyčejnému člověku. O Chicovi prohlašoval, že je nesmírně inteligentní: „Lituje mě, když vidí, kolik dostávám pošty. Proto se snaží pokousat pošťáka.“

K pětasedmdesátým narozeninám obdržel Einstein spoustu dárků a přání, ovšem nikdy by se byl nenadál, že po otevření jednoho z balíčků nalezne živého papouška! Po několika dnech si všiml, že je Bibo, jak ho pojmenoval, poněkud sklíčený. U ptáků, kteří jsou vystaveni traumatickému zážitku nebo změně prostředí, to není nic neobvyklého. Jak mohlo někoho napadnout posílat papouška v balíku? Chudák Bibo nechtěl ani jíst.

Dojatý Einstein se obrnil trpělivostí, a kromě toho, že papouška krmil z ruky, rozhodl se pozvednout jeho ducha tím nejlepším možným způsobem: vyprávěl mu vtipy. Ne že by snad Bibo něčemu z toho rozuměl, ale pocit pozornosti nového majitele a jeho časté, typické výbuchy smíchu posloužily jako emocionální léčba. Einstein zase jednou ukázal, že ze všeho nejvíc ho baví řešit rébusy, ať už se týkají vesmíru, světla, nebo jeho domácích mazlíčků.

Albert Einstein (1879–1955)
Pozorovacím schopnostem, zvídavosti a inteligenci Alberta Einsteina vděčíme za to, že je možné pochopit tak složité věci, jako jsou struktura vesmíru a obrovská energie, která se skrývá v nicotných částečkách hmoty – atomech.

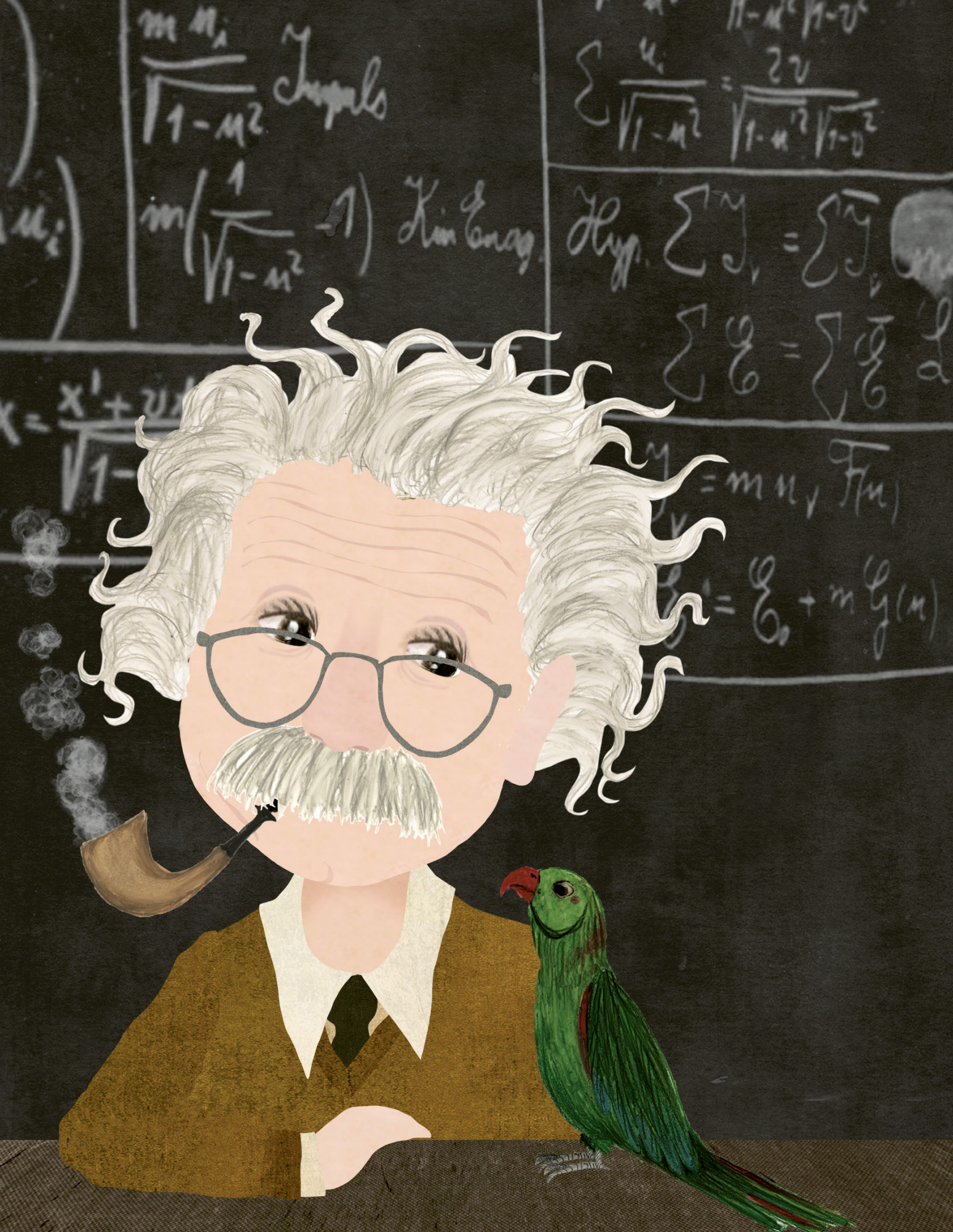

Jofi

ASISTENTKA SIGMUNDA FREUDA

Sigmund Freud byl rakouský lékař, který zkoumal původ určitých psychických problémů a odchylek chování. Formuloval svou vlastní teorii nazvanou psychoanalýza a experimentoval s nevyzkoušenými léčebnými postupy, jako jsou hypnóza pacientů a výklad jejich snů. Ve svých sedmdesáti letech, kdy si uznávaný doktor Freud myslel, že už ví o lidské mysli téměř vše, objevil i on pozitivní vliv psů na lidskou psychiku.

Jofi, což v hebrejštině znamená „krásná“, byla jeho nejvýraznějším domácím mazlíčkem. Patřila k rase čau-čau s krásným rezavým kožichem a lví vizáží. Měla tak dominantní povahu a tolik žárlila na druhého Freudova psa, svého bratra Lüna, že byl psychoanalytik nakonec nucen ochránit ho navrácením chovateli. Od roku 1930 tak byla Jofi svrchovanou královnou domu... a také asistentkou v ordinaci.

Jako dobrý pozorovatel si Freud všiml, že fenka dokázala poznat emoce pacientů pouhým čichem, a když zaznamenala skryté napětí, zalezla s vrčením pod stůl. Během terapie bylo důležité, aby se pacienti cítili přirozeně a mohli volně mluvit, proto je Freud nechával ulehnout na pohovku. Při tom postřehl, že pokud se fenka schoulila na podlaze v jejich blízkosti, pravidelné dýchání zvířete je zklidňovalo a dokázali být upřímnější.

Jofi už ani nemohla být lepší asistentkou: zvedla se přesně ve chvíli, kdy čas konzultace vypršel, dokonce ještě dřív, než si to Freud uvědomil. Tato jejich „profesionální“ spolupráce trvala sedm let. Smrt Jofi v důsledku operace způsobila otci psychoanalýzy upřímnou a hlubokou bolest. Jako badatel v oblasti lidského chování odhalil, že už jen vrtění psího ocasu vyvolává u lidí pozitivní emoce. „Psi jsou jako lidé,“ vyjádřil se při jedné příležitosti, „ale lepší.“

Sigmund Freud (1856–1939)
Sigmund Freud byl rodákem z moravského Příboru, ale většinu života strávil ve Vídni, kam se rodina záhy odstěhovala. Jeho teorie o lidském chování a duševním zdraví ovlivnily nejen medicínu, ale také filozofii, literaturu, hudbu a malířství.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Mazlíčci a jejich slavní páníčci**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.